

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินการของสมาคมกีฬาในประเทศไทย

ปรีชา สร้อยสวน*

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปุ่น วิชชุไตรภพ**

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐาน แนวคิด ทฤษฎี และหลักการทางกฎหมายมหาชนที่เกี่ยวกับการดำเนินการของสมาคมกีฬาในประเทศไทย อันได้แก่ หลักนิติรัฐ หลักภารกิจของรัฐ รวมไปถึงหลักนิติบุคคลในกฎหมายมหาชน และศึกษามาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวกับสมาคมกีฬาของต่างประเทศและประเทศไทย รวมถึงศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการดำเนินการของสมาคมกีฬาในประเทศไทย ตลอดจนจนถึงข้อเสนอนโยบายที่เหมาะสมเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการดำเนินการของสมาคมกีฬาในประเทศไทยได้อย่างยั่งยืน

จากการศึกษา พบว่า เกิดปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการดำเนินการของสมาคมกีฬาในประเทศไทย 3 ประการได้แก่ ประการแรก คือ ปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการจัดตั้งสมาคมกีฬาและสมาคมกีฬาอาชีพในประเทศไทย ประการที่สอง คือ ปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการกำกับดูแลสมาคมกีฬาและสมาคมกีฬาอาชีพในประเทศไทย และประการสุดท้าย คือ ปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการส่งเสริมกีฬาอาชีพในประเทศไทย เนื่องจากการจัดตั้งเป็นสมาคมกีฬาอาชีพในปัจจุบันต้องได้รับการจัดตั้งเป็นสมาคมกีฬาตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทยเสียก่อนจึงจะมีสิทธิในการจัดตั้งเป็นสมาคมกีฬาอาชีพได้ ซึ่งปัญหาทางกฎหมายทั้งสามประการข้างต้นทำให้การพัฒนาสมาคมกีฬา และการส่งเสริมกีฬาในประเทศไทย ทำให้เกิดการพัฒนาด้านกีฬาที่ล่าช้ากว่านานาประเทศ

ดังนั้น ผู้วิจัยเห็นควรให้มีการแก้ไขพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 โดยกำหนดให้สมาคมที่มีวัตถุประสงค์ในการดำเนินกิจกรรมด้านกีฬา และส่งเสริมกีฬา ให้เป็นอำนาจของผู้ว่าการการกีฬาแห่งประเทศไทย และคณะกรรมการการกีฬาแห่งชาติ ในกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขของการจัดตั้งสมาคมกีฬาโดยตรงกับการกีฬาแห่งประเทศไทย รวมไปถึงให้มีการกำหนดให้การกีฬาแห่งประเทศไทยแต่เพียงผู้เดียวในการกำกับดูแลสมาคมกีฬาและสมาคมกีฬาอาชีพ ตลอดจนควรเห็นให้มีการแก้ไขพระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 โดยกำหนดให้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขของการจัดตั้งการดำเนินการเพื่อเป็นสโมสรกีฬาอาชีพและสมาคมกีฬาอาชีพ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกีฬาอาชีพกำหนด โดยนำแนวคิด หลักการ และทฤษฎีทางกฎหมายมหาชน ตลอดจนนำข้อกฎหมายของต่างประเทศในส่วนของสมาคมกีฬามาปรับใช้กับกฎหมายของประเทศไทย เพื่อให้ประเทศไทยสามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างยั่งยืน สืบต่อไป

* นักศึกษาหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

** ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

1. บทนำ

1.1 ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการจัดตั้งสมาคมกีฬาและสมาคมกีฬาอาชีพในประเทศไทย

สมาคมกีฬา คือ สมาคมที่ดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาและได้จดทะเบียนจัดตั้งตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 และวัตถุประสงค์ในการดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาโดยมีการจัดการแข่งขันกีฬาหรือส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขัน และอาจมีการดำเนินการอื่นที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา เพื่อสร้างนักกีฬาให้เล่นกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ส่วนสมาคมกีฬาอาชีพ คือ สมาคมกีฬาที่ได้จดทะเบียนแล้วตามกฎหมายและมีวัตถุประสงค์หลักเกี่ยวกับกีฬาอาชีพหรือการส่งเสริมกีฬาอาชีพ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนากีฬา นักกีฬา และบุคลากรทางกีฬาสู่การเป็นอาชีพ นอกจากนี้ยังมีสมาคมกีฬาบางประเภทที่ไม่ได้ขึ้นทะเบียนจัดตั้งเป็นสมาคมกีฬาหรือสมาคมกีฬาอาชีพ โดยเป็นสมาคมที่จัดตั้งขึ้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยเรื่องของสมาคม โดยเป็นการรวมตัวกันของกลุ่มบุคคลที่จัดตั้งขึ้นเพื่อทำกิจกรรมด้านกีฬาหรือออกกำลังกาย ทั้งนี้กลุ่มบุคคลเหล่านี้อาจจะเป็นสมาคมกีฬาที่เป็นจำพวกกีฬาพื้นบ้านที่ไม่ได้รับการบรรจุเข้าแข่งขันในระดับชาติหรือนานาชาติ นั่นเอง

สำหรับการจัดตั้งสมาคมกีฬา การจดทะเบียนต่อนายทะเบียนของการกีฬาแห่งประเทศไทยเพื่อขึ้นทะเบียนเป็นสมาคมกีฬา และการจดทะเบียนต่อนายทะเบียนเป็นสมาคมกีฬาอาชีพนั้น ถือได้ว่าเป็นการสร้างภาระให้กับหน่วยงาน เพราะในการจัดตั้งสมาคมกีฬาอาชีพนั้นมีขั้นตอนในการจัดตั้งที่หลายขั้นตอน โดยต้องเป็นสมาคมกีฬาที่ถูกต้องตามกฎหมายเสียก่อนจึงจะมาขอจดทะเบียนต่อนายทะเบียนเป็นสมาคมกีฬาอาชีพได้ ซึ่งการที่จะเป็นสมาคมกีฬาตามกฎหมายได้นั้นจะต้องมีการจัดตั้งสมาคมตามกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยเรื่องของสมาคม และสมาคมนั้นต้องมีวัตถุประสงค์เพื่อการจัดการแข่งขันกีฬาร่วมกับการส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันต่าง ๆ แล้วมาจดทะเบียนต่อนายทะเบียนของการกีฬาแห่งประเทศไทยเพื่อขึ้นทะเบียนเป็นสมาคมกีฬา และใช้คำว่าสมาคมกีฬาได้อย่างถูกต้องตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 ดังนั้นจึงทำให้สมาคมที่จะจดทะเบียนเป็นสมาคมกีฬาและสมาคมกีฬาอาชีพจึงมีขั้นตอนของการดำเนินการที่หลายขั้นตอนกว่าจะเป็นสมาคมกีฬาอาชีพได้

1.2 ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการกำกับดูแลสมาคมกีฬาและสมาคมกีฬาอาชีพในประเทศไทย

ในปัจจุบันการกำกับดูแลสมาคมกีฬาและสมาคมกีฬาอาชีพในประเทศไทยนั้น แบ่งการกำกับดูแลออกเป็นสมาคมกีฬาที่จดทะเบียนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยเรื่องของสมาคมจะอยู่ภายใต้การกำกับดูแลเรื่องการบริหารงานของสมาคม โดยกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย และสมาคมกีฬาที่ได้จดทะเบียนที่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 จะอยู่ภายใต้การส่งเสริม สนับสนุน และการกำกับดูแลของคณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย และได้รับการส่งเสริมและพัฒนากิจการการบริหารงานและการจัดการแข่งขันกีฬาโดยกองทุนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ อีกทั้งสมาคมกีฬาที่ได้จดทะเบียนต่อนายทะเบียนกีฬาอาชีพเป็นสมาคมกีฬาอาชีพตามพระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 จะอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของคณะกรรมการกีฬาอาชีพ และได้รับการสนับสนุนส่งเสริมสมาคมกีฬาอาชีพ และการจัดการแข่งขันกีฬาอาชีพโดยกองทุนส่งเสริมกีฬาอาชีพ

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า ในการกำกับดูแลสมาคมกีฬาและสมาคมกีฬาอาชีพในประเทศไทยนั้น สมาคมกีฬาที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 จะอยู่ในการกำกับดูแลของคณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย และสมาคมกีฬาที่ได้จัดแจ้งต่อนายทะเบียนกีฬาอาชีพจัดตั้งเป็นสมาคมกีฬาอาชีพจะอยู่ในการกำกับดูแลของคณะกรรมการการกีฬาอาชีพซึ่งอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของการกีฬาแห่งประเทศไทย และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เนื่องจาก รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเป็นประธานคณะกรรมการทั้งสองคณะ แต่ในทางกลับกัน สมาคมกีฬาที่ไม่ได้จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 หรือการกีฬาแห่งประเทศไทยยังไม่ได้รับเข้ามาอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของการกีฬาแห่งประเทศไทยนั้น ในการกำกับดูแลจะเป็นหน้าที่ของกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย

1.3 ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมกีฬาอาชีพในประเทศไทย

ปัจจุบันกีฬาอาชีพ หมายความว่า กีฬาที่จัดการแข่งขันอย่างเป็นระบบตามมาตรฐานสากลและมีนักกีฬาอาชีพเข้าร่วมแข่งขันกัน โดยมีรายได้จากการแข่งขัน ตามชนิดหรือประเภทที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ซึ่งในปัจจุบันกีฬาที่ได้รับการประกาศใน พ.ร.บ.ส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 ให้เป็นกีฬาอาชีพมีอยู่ 13 ชนิด ได้แก่ กอล์ฟ จักรยาน แข่งรถยนต์ สนุกเกอร์ โบว์ลิ่ง เจ็ตสกี จักรยานยนต์ แบดมินตัน เทนนิส ฟุตบอล ตะกร้อ วอลเลย์บอล และบาสเกตบอล โดยที่การส่งเสริมกีฬาอาชีพในประเทศไทยเพื่อให้กีฬาประเภทนั้นมีการเล่นกีฬาเป็นอาชีพ และนักกีฬาอาชีพมีรายได้จากการเล่นกีฬา อีกทั้งในการส่งเสริมและพัฒนานักกีฬา บุคลากรทางกีฬา และการจัดการแข่งขันกีฬาให้มีความเป็นมืออาชีพให้ทัดเทียมกับนานาประเทศที่ได้มีการพัฒนานักกีฬาต่าง ๆ ให้มีความเป็นอาชีพ

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า ประเทศไทยมิได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ในการจัดตั้งสมาคมกีฬาอาชีพเป็นการเฉพาะ โดยการจะจัดแจ้งเป็นสมาคมกีฬาอาชีพได้นั้น ต้องเป็นสมาคมที่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 เสียก่อน ซึ่งในกระบวนการจดทะเบียนของสมาคมเพื่อเป็นสมาคมกีฬาที่ถูกต้องนั้นเป็นดุลยพินิจของคณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทยที่จะรับสมาคมกีฬาไหนและไม่รับสมาคมกีฬาไหนไว้ดูแล โดยทั้งนี้คณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทยก็พิจารณาเฉพาะกีฬาที่ได้รับความนิยมหรือกีฬาที่บรรจุไว้ในการแข่งขันในระดับชาติและระดับนานาชาติเท่านั้น ส่งผลทำให้สมาคมหรือสมาคมกีฬาบางประเภทนั้นไม่ได้รับการพิจารณาให้เป็นสมาคมกีฬาหรือสมาคมกีฬาอาชีพได้ ทั้งที่สมาคมหรือสมาคมกีฬาดังกล่าวมีจุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งสมาคมกีฬาเพื่อส่งเสริมและพัฒนานักกีฬา ตลอดจนการจัดการแข่งขันกีฬานั้น ไปสู่ความเป็นเลิศและเป็นอาชีพ ต่อไป

2. แนวคิด ทฤษฎี และหลักการทางกฎหมายมหาชนที่เกี่ยวกับการดำเนินการของสมาคมกีฬาในประเทศไทย

2.1 นิติรัฐ

คำว่า “นิติรัฐ” เป็นคำที่แปลมาจากภาษาเยอรมันว่า “Rechtsstaat” คำว่า “Rechtsstaat” ประกอบขึ้นจากคำสองคำ คือ คำว่า Recht ที่แปลว่า กฎหมาย (ในภาษาเยอรมันคำ ๆ นี้สามารถแปลว่า “สิทธิ” ได้ด้วย) และคำว่า Staat ที่แปลว่า รัฐ แต่คำสองคำนี้เมื่อมารวมกันแล้วได้กลายเป็นคำศัพท์ทางนิติศาสตร์ในระบบกฎหมายเยอรมันซึ่งยากจะหาคำในภาษาต่างประเทศที่แปลแล้วให้ความหมายได้ตรงกับคำในภาษาเดิม ตำราที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษจำนวนหนึ่งได้ใช้คำ ๆ นี้ทับศัพท์ภาษาเยอรมันโดยไม่แปล ในทางวิชาการไม่ว่าจะแปลคำว่า Rechtsstaat ว่าอย่างไรก็ตาม ประเด็นสำคัญย่อมอยู่ที่ความหมายอันเป็นแก่นแท้ของหลักการนี้ กล่าวคือ การปกครองใน Rechtsstaat หรือนิติรัฐนั้น กฎหมายจะต้องไม่เปิดโอกาสให้ผู้ปกครองใช้อำนาจตามอำเภอใจ ภายใต้กฎหมายบุคคลทุกคนต้องเสมอภาคกัน และบุคคลจะต้องสามารถทราบก่อนล่วงหน้าว่ากฎหมายมุ่งประสงค์จะบังคับให้ตนทำอะไรหรือไม่ให้ตนทำอะไร ผลร้ายอันเกิดจากการฝ่าฝืนกฎหมายคืออะไร ทั้งนี้เพื่อที่จะบุคคลได้ปฏิบัติตนให้ถูกต้องสอดคล้องกับกฎหมาย แนวความคิดพื้นฐานดังกล่าวนี้ย่อมจะก่อให้เกิดหลักต่าง ๆ ตามมาในทางกฎหมายมากมาย เช่น หลักไม่มีความผิด ไม่มีโทษ โดยปราศจากกฎหมาย (nulla poena sine lege) หลักการห้ามลงโทษซ้ำซ้อน หลักการห้ามตรากฎหมายย้อนหลังกำหนดโทษแก่บุคคล เป็นต้น ซึ่งผู้วิจัยขอยกหลักกฎหมายที่ดีซึ่งเป็นสาระสำคัญข้อหนึ่งในหลักนิติรัฐ ดังนี้

กฎหมายที่ดีต้องไม่ขัดแย้งกับหลักแห่งความได้สัดส่วน (Principle of Proportionality) ในรัฐประชาธิปไตยเสรีนิยม “หลักแห่งความได้สัดส่วน” เป็นหลักรัฐธรรมนูญทั่วไปและเป็นหลักการพื้นฐานของความสัมพันธ์ระหว่างผู้ใช้อำนาจปกครองกับผู้อยู่ใต้ปกครอง ซึ่งแม้ว่าจะไม่มีการบัญญัติไว้เป็นลายลักษณ์อักษร แต่ก็มีค่าบังคับเท่ากับบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญทุกประการ และองค์กรต่าง ๆ ของรัฐ ทั้งฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหารและฝ่ายตุลาการ จึงต้องเคารพและปฏิบัติตามหลักการนี้ จะกระทำการใดขัดแย้งกับหลักแห่งความได้สัดส่วนนี้มิได้

หลักแห่งความได้สัดส่วนประกอบไปด้วยหลักการย่อย ๆ อีก 3 หลักการ คือ หลักแห่งความเหมาะสม หลักแห่งความจำเป็น และหลักแห่งความได้สัดส่วนในความหมายอย่างแคบ

(1) หลักแห่งความเหมาะสม เป็นหลักการที่บังคับว่าในบรรดามาตรการต่าง ๆ ที่รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายเปิดช่องให้ฝ่ายปกครองสามารถใช้อำนาจกำหนดเพื่อไปจำกัดสิทธิและเสรีภาพของประชาชนได้ ฝ่ายปกครองจะต้องเลือกมาตรการที่สามารถดำเนินมุ่งคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของผู้อื่น เช่น ป้องกันการผูกขาดตัดตอนในทางเศรษฐกิจ มาตรการนั้นต้องอยู่ในวิสัยที่จะจำกัดความไม่เป็นธรรมในการแข่งขันได้จริง ๆ หรือในกรณีหากกฎหมายมีเจตนารมณ์จะตอบสนองความต้องการส่วนรวมของประชาชนในด้านใดด้านหนึ่ง เช่น รักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน มาตรการนั้นก็จะต้องอยู่ในวิสัยที่จะป้องกันมิให้เกิดการจลาจล สงครามการเมือง หรือความเสื่อมโทรมทางจิตใจของประชาชนได้จริง ๆ เป็นต้น หากมาตรการใดไม่สามารถทำให้จุดประสงค์ที่ตั้งไว้ปรากฏเป็นจริงขึ้นมาได้โดยแน่แท้ หรือทำให้สถานการณ์เลวร้ายลงกว่าเดิม ย่อมเป็นมาตรการที่ขัดต่อหลักแห่งความเหมาะสม และไม่มีผลใช้บังคับ หรือกฎหมายฉบับใดไม่เป็นไปตามหลักแห่งความเหมาะสม กฎหมายฉบับนั้นย่อมไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ

(2) หลักแห่งความจำเป็น หมายความว่า ในบรรดามาตรการหลาย ๆ มาตรการซึ่งล้วนแต่สามารถทำให้เจตนารมณ์หรือความมุ่งหมายของกฎหมายฉบับที่ให้อำนาจสำเร็จลุล่วงไปได้ แต่ทว่าแต่ละมาตรการมีผลกระทบกระเทือนต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนมากน้อยแตกต่างกัน ฝ่ายปกครองต้องตัดสินใจเลือกออกมาตรการที่กระทบกระเทือนต่อสิทธิเสรีภาพของประชาชนมากที่สุดและบรรลุเจตนารมณ์แห่งกฎหมายให้มากที่สุด ความคิดเป็นรากฐานของหลักการนี้มีอยู่ว่า “ในระหว่างสิ่งที่เลวร้ายสองสิ่งที่จำเป็นต้องเลือก บุคคลต้องเลือกสิ่งที่เลวร้ายน้อยกว่า” ดังนั้นฝ่ายปกครองจึงมีอำนาจจำกัดสิทธิและเสรีภาพของประชาชนได้เพียงเท่าที่จำเป็นแก่การดำเนินการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายเท่านั้น การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของราษฎรเกินขอบเขตแห่งความจำเป็นแก่การดำเนินการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกฎหมาย เป็นสิ่งที่ไม่ชอบธรรม

(3) หลักแห่งความได้สัดส่วนอย่างแคบ เป็นหลักการที่เรียกร้องให้เกิดภาวะสมดุลขึ้นระหว่างความเสียหาย อันจะเกิดขึ้นแก่เอกชนหรือสังคมส่วนรวม กับประโยชน์อันมหาชนจะพึงได้รับจากการดำเนินการให้เป็นไปตามมาตรการใดมาตรการหนึ่งที่ฝ่ายบริหารออกมาใช้บังคับ ดังนั้นจึงบังคับให้ฝ่ายบริหารต้องทำการชั่งผลดีและผลเสียของมาตรการแต่ละมาตรการที่ตนตั้งใจจะออกมาใช้บังคับแก่ราษฎร มาตรการใดก็ตามที่เห็นได้ชัดว่าหากได้ลงมือบังคับการให้เป็นไปตามนั้นแล้ว จะยังให้เกิดประโยชน์แก่ประชาชนน้อยมาก ไม่คุ้มกับความเสียหายที่จะเกิดขึ้นแก่เอกชนหรือสังคมส่วนรวม ฝ่ายบริหารต้องห้ามไม่ให้ใช้ออกมาบังคับ ถึงแม้มาตรการนั้นจะเหมาะสมและจำเป็นแก่การดำเนินการให้ความประสงค์ของกฎหมายสำเร็จลุล่วงไปได้ก็ตามเมื่อบังคับตามหลักแห่งความได้สัดส่วนในความหมายอย่างแคบกัน เครื่องคิดแล้ว ในกรณีที่มีมาตรการต่าง ๆ ซึ่งกฎหมายเปิดช่องให้ฝ่ายบริหารออกมาใช้บังคับได้ทุกมาตรการ ก่อความเสียหายแก่เอกชนหรือสังคมโดยส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ที่มหาชนพึงได้รับ ฝ่ายบริหารต้องละเว้นจากการใช้อำนาจกระทำการอย่างใด ๆ เลยทีเดียว

2.2 หลักภารกิจของรัฐ

ปัจจุบันด้วยระบบการปกครองของรัฐสมัยใหม่ รัฐจะต้องมีหน้าที่ในการจัดทำบริการสาธารณะ ซึ่งเป็นภารกิจที่สำคัญประการหนึ่งของรัฐสมัยใหม่ที่ต้องจัดทำให้แก่ประชาชน โดยภารกิจของรัฐกับการบริการสาธารณะ เป็นเครื่องมือในการดำเนินการให้เป็นไปตามภารกิจของรัฐ อีกทั้งยังเป็นมาตรการทางสังคมและมาตรการทางกฎหมายเพื่อให้เกิดผลที่เป็นประโยชน์แก่ประชาชน และเป็นแนวทางในการพัฒนาประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งในที่นี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงภารกิจของรัฐสมัยใหม่ที่สามารถแยกออกเป็น 2 ประเภท คือ ภารกิจที่รัฐทุกรัฐจำเป็นต้องกระทำเพื่อการดำรงอยู่ของรัฐ ภารกิจนี้จึงเป็นภารกิจที่เน้นสาระสำคัญของความเป็นรัฐที่เรียกว่า ภารกิจหลักของรัฐ และภารกิจที่รัฐอาจจะกระทำก็ได้ไม่กระทำก็ได้ที่เรียกว่า ภารกิจลำดับรอง

ภารกิจลำดับรองของรัฐ

ภารกิจรองของรัฐ หมายถึง ภารกิจที่จะทำให้ชีวิตมีความเป็นอยู่ของประชาชนดีขึ้นหรือได้มาตรฐานขั้นต่ำในฐานะเป็นมนุษย์ เป็นภารกิจด้านทำนุบำรุงชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนให้กินดีอยู่ดี จึงเป็นงานด้านการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของรัฐนั่นเอง โดยรัฐอาจทำด้วยตนเองหรือไม่ก็ได้ รัฐอาจ

มอบหมายให้ปัจเจกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดทำ ถึงแม้ภารกิจรองจะมีความสำคัญในทางปฏิบัติก็ตาม แต่ก็ไม่ใช่ถือว่าภารกิจรองของรัฐเป็นเงื่อนไขของอำนาจอธิปไตย องค์กรอื่นนอกจากรัฐอาจเป็นผู้จัดทำภารกิจของรัฐเพื่อประโยชน์ส่วนรวมได้เช่นกัน

การส่งเสริมและควบคุมกำกับเศรษฐกิจ

การที่รัฐมีภารกิจหลายประการที่กล่าวมาข้างต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งภารกิจในด้านสวัสดิการสังคมนั้นทำให้รัฐไม่อาจที่จะปฏิเสธการหารายได้เพื่อไว้ใช้ปฏิบัติการกิจการเหล่านั้นได้ แหล่งรายได้ที่สำคัญที่สุดของรัฐก็คือ ภาษีอากร เราอาจกล่าวได้ว่ารัฐสมัยใหม่เป็น “รัฐภาษีอากร” การที่รัฐจะเข้าไปหารายได้โดยดำเนินการธุรกิจแบบเดียวกับเอกชนเพื่อมุ่งแสวงหารายได้ตลอดจนผลกำไรนั้น มีข้อจำกัดอยู่มากทั้งในทางกฎหมายและโดยระบบเศรษฐกิจแบบตลาดที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ดังนั้นรัฐจึงต้องพยายามส่งเสริมให้ระบบเศรษฐกิจเจริญเติบโต เพื่อประโยชน์ทางภาษีอากรอันเป็นแหล่งรายได้ของรัฐ

ในการดำเนินการเพื่อควบคุมกำกับเศรษฐกิจนั้น รัฐอาจกระทำได้โดยกำหนดกฎเกณฑ์อันเป็นกรอบในการดำเนินการทางเศรษฐกิจตลอดจนการทำธุรกิจของผู้ประกอบการต่าง ๆ รวมทั้งกำหนดกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการควบคุมการแข่งขันให้เป็นไปอย่างเสรีและเป็นธรรม เช่น การตรากฎหมายว่าด้วยการป้องกันการผูกขาด นอกจากนี้รัฐยังอาจเข้าไปดำเนินการในเชิงรุกเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจหรือกำกับทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจได้อีกด้วย เช่น การให้เงินอุดหนุนแก่ผู้ประกอบการ เป็นต้น

2.3 นิติบุคคลในกฎหมายมหาชน

นิติบุคคลในกฎหมายมหาชน คือองค์กรที่ใช้อำนาจรัฐไปกระทบสิทธิของประชาชน และอาจถูกประชาชนฟ้องโต้แย้งคำสั่งของตนเอง รวมถึงสภานิติบัญญัติ มูลนิธิที่มีจุดประสงค์เพื่อประชาชน คดีพิพาทที่เกิดจากองค์กรเหล่านี้ต้องขึ้นศาลปกครอง เพราะเป็นองค์กรที่มีฐานะเป็นนิติบุคคลในมหาชน ในขณะเดียวกัน นิติบุคคลในกฎหมายมหาชน อาจจะเป็นนิติบุคคลในทางแพ่งก็ได้ เพื่อให้สามารถไปทำนิติกรรมทางแพ่งได้ องค์กรใดก็ได้แล้วแต่ที่ใช้อำนาจของรัฐ ถ้าองค์กรนั้นมีอำนาจในการสั่งการใช้มาตรการต่าง ๆ ไปกระทบสิทธิเสรีภาพของประชาชน ประชาชนอาจใช้สิทธิทางศาลได้ โดยฟ้องร้องให้ศาลตรวจสอบยกเลิกคำสั่งที่มีชอบด้วยกฎหมาย องค์กรใดก็ได้แล้วแต่ที่ใช้อำนาจของรัฐ ถ้าองค์กรนั้นมีอำนาจในการสั่งการ ใช้มาตรการต่าง ๆ ไปกระทบสิทธิ เสรีภาพ ทรัพย์สิน ของประชาชน ประชาชนอาจใช้สิทธิทางศาลได้ โดยฟ้องร้องให้ศาลตรวจสอบ ยกเลิกคำสั่งที่มีชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งเป็นการสถาปนาความเป็นนิติบุคคลในกฎหมายมหาชนขึ้น

นิติบุคคลมหาชนเมื่อจัดตั้งโดยกฎหมายมหาชน การจะยุบเลิกนิติบุคคลดังกล่าวก็ต้องกระทำโดยกฎหมายมหาชนด้วยเช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตาม ในบรรดานิติบุคคลมหาชนด้วยกันนั้นอาจมีฐานะไม่เท่าเทียมกันก็ได้ เช่น กระทรวงจะมีฐานะเหนือกว่ากรม เป็นต้น

แนวความคิดในการแยกนิติบุคคลเป็นสองประเภทข้างต้นนั้นได้รับการยอมรับในกฎหมายไทย โดยสังเกตได้จากการที่ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติม บรรพ 1 ใน พ.ศ. 2535 นั้น ได้มีการยกเลิกบทบัญญัติในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เดิมที่มีการบัญญัติไว้ในกระทรวง ทบวง กรม มีฐานะเป็นนิติบุคคล แต่การยกเลิกดังกล่าวก็ไม่มีผลกระทบต่อสถานะความเป็นนิติ

บุคคลของกระทรวง ทบวง กรม แต่อย่างใด เพราะมีพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 ซึ่งเป็นกฎหมายมหาชนบัญญัติให้เป็นนิติบุคคลอยู่แล้ว การยกเลิกดังกล่าวนี้ ทำให้เห็นว่า มีการพยายามแยกแนวความคิดเกี่ยวกับกฎหมายที่จัดตั้งนิติบุคคลเอกชนกับกฎหมายจัดตั้งนิติบุคคลมหาชน ออกจากกัน เพราะเมื่อกระทรวง ทบวง กรม เป็นองค์กรในทางกฎหมายมหาชน จึงไม่เหมาะสมที่จะ กำหนดสถานะความเป็นนิติบุคคลไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ซึ่งเป็นกฎหมายเอกชน

สำหรับประเทศไทยนั้นยอมรับเรื่องนิติบุคคลมหาชน โดยถือว่าหน่วยงานใดจะมีฐานะเป็นนิติบุคคลมหาชนหรือไม่ต้องพิจารณาจากบทบัญญัติของกฎหมายว่ามีการบัญญัติให้หน่วยงานนั้นเป็นนิติบุคคลหรือไม่ ถ้ามีก็เป็นนิติบุคคล ถ้าไม่มีก็ไม่มีฐานะเป็นนิติบุคคล

3. มาตราการทางกฎหมายที่เกี่ยวกับสมาคมกีฬาของต่างประเทศและประเทศไทย

3.1 สาธารณรัฐฝรั่งเศส

สำหรับสาธารณรัฐฝรั่งเศสมีองค์กรผู้ทำหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับกีฬา ได้ดังนี้

1) สมาคมกีฬา (association sportive) เกิดขึ้นจากสัญญาที่จัดทำขึ้นระหว่างบุคคลสองบุคคลขึ้นไปเพื่อแบ่งปันความรู้และไม่มีวัตถุประสงค์ในการแสวงหากำไร สารของสัญญาจะถูกกำหนดขึ้นในสารจัดตั้งสมาคมที่จดทะเบียน ณ ที่ว่าการจังหวัด หากสมาคมกีฬาต้องการได้รับความช่วยเหลือทางการเงินจากรัฐ ต้องได้รับการรับรอง ตามประมวลกฎหมายกีฬา การรับรองดังกล่าวมีเป้าหมายเพื่อตรวจสอบว่าสารจัดตั้งสมาคมนับรองการดำเนินการอย่างเป็นประชาธิปไตย การบริหารงานที่โปร่งใส และการเปิดโอกาสให้ชายและหญิงเข้าสู่ตำแหน่งผู้บริหารได้อย่างเท่าเทียมกัน

2) สหพันธ์กีฬา (Fédération sportive) เป็นองค์กรที่ก่อตั้งขึ้นโดยการรวมตัวของสมาคมกีฬา บริษัทกีฬา บุคคลธรรมดา หรือองค์กรอื่น ๆ ที่มีเป้าหมายในการประกอบกิจกรรมกีฬา มีหน้าที่จัดการประกอบกิจกรรมกีฬาและการแข่งขันกีฬาอย่างเป็นอิสระ โดยคณะผู้บริหารต้องมาจากการเลือกตั้งโดยสมาชิก (ยกเว้นสหพันธ์กีฬาโรงเรียนและมหาวิทยาลัย) แบ่งออกเป็น สหพันธ์กีฬาปกติ สหพันธ์กีฬาที่ได้รับการรับรองจากรัฐ และสหพันธ์กีฬาที่เป็นตัวแทนของรัฐ

การจดทะเบียนของสโมสรหรือสมาคมกีฬาอาชีพ

การจัดตั้งสมาคมกีฬา (Association sportive) ตามประมวลกฎหมายกีฬา การรวมกลุ่มทางกีฬาในระยะเริ่มต้นจะอยู่ในรูปของสมาคมกีฬา ซึ่งยังไม่ได้มีเป้าหมายในการแสวงหากำไร ในกรณีที่สมาคมกีฬาต้องการได้รับความช่วยเหลือทางการเงินจากรัฐ ต้องได้รับการรับรอง ตามประมวลกฎหมายกีฬา การอนุญาตดังกล่าวเป็นอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัดที่สำนักงานใหญ่ของสมาคมนั้นตั้งอยู่

3.2 ประเทศอังกฤษ

องค์กรกำกับดูแลแห่งชาติ (National Governing Body : (NGB))

ในประเทศอังกฤษจะมีองค์กรเอกชนทำหน้าที่กำกับดูแลกีฬาแต่ละประเภทเรียกว่า “องค์กรกำกับดูแลแห่งชาติ” ซึ่งองค์กรดังกล่าวจะจดทะเบียนจัดตั้งในรูปของบริษัท หน้าที่และความรับผิดชอบจะ

เป็นไปตามกฎหมายบริษัทของอังกฤษ “องค์กรกำกับดูแลแห่งชาติ” มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการกำกับดูแลกีฬา ดังนี้

- (1) ออกกฎ ระเบียบ หรือข้อบังคับของสมาคม
- (2) ให้การสนับสนุนกฎและข้อบังคับของการแข่งขันและลงโทษผู้ฝ่าฝืนกฎ (ปรับหรือห้ามทีมหรือสโมสรลงแข่งขัน)
- (3) ให้การสนับสนุนด้านกีฬา การพัฒนานักกีฬา และการจัดให้มีการแข่งขันกีฬา รวมถึงการให้การสนับสนุนสโมสรท้องถิ่น ตลอดจนดูแลทีมระดับชาติและโปรแกรมการฝึกสอนกีฬา
- (4) กำหนดทิศทางและโครงสร้าง
- (5) พัฒนาคุณภาพและเพิ่มปริมาณ โค้ช อาสาสมัคร และเจ้าหน้าที่
- (6) จัดการและให้ข้อมูลเกี่ยวกับโอกาสการแข่งขันในทุกระดับ ระดับนานาชาติ เช่นระดับโลก หรือระดับยุโรป ระดับภายในประเทศ เช่น พรีเมียร์ลีก และ League Cup
- (7) ให้ความช่วยเหลือในการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก
- (8) ให้ข้อมูลและคำแนะนำเกี่ยวกับกองทุน
- (9) กำหนดวัตถุประสงค์และการดำเนินการที่ชัดเจนสำหรับสโมสรและนักกีฬาเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือในการพัฒนากีฬาประเภทนั้น ๆ
- (10) ให้การสนับสนุนและการรับรองสโมสร

อาจกล่าวได้ว่ากีฬาทุกประเภทจะมี “องค์กรกำกับดูแลแห่งชาติ” (NGB) กำกับดูแล

3.3 เครือรัฐออสเตรเลีย

สำหรับหน่วยงานที่ทำหน้าที่ในการควบคุมและกำกับดูแลการกีฬาในเครือรัฐออสเตรเลีย

1) คณะกรรมการกีฬาระดับเครือรัฐออสเตรเลีย (the Australian Sport Commission: ASC) คณะกรรมการกีฬาระดับออสเตรเลีย เป็นหน่วยงานของรัฐบาล อยู่ในสังกัดของกระทรวงสาธารณสุข (Department of Health) ก่อตั้งขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1985 โดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการกีฬาแห่งออสเตรเลีย (the Australian Sports Commission Act 1989) มีคณะกรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งจากรัฐบาลทำหน้าที่ในการบริหารงานโดยขึ้นตรงต่อรัฐมนตรีว่าการกีฬา

2) สถาบันกีฬาแห่งชาติ (The Australian Institute of Sport: AIS) มีบทบาทในการฝึกสอนและพัฒนามาตรฐานกีฬาระดับสูง โดยมีหน้าที่ที่สำคัญในการเป็นผู้นำในการกำหนดกลยุทธ์เพื่อให้เกิดการมาตรฐานกีฬาระดับสูงขึ้น อันรวมถึงการสร้างและนำเสนอแผนงานกีฬาในระดับชาติ, เตรียมตัวนักกีฬาให้พร้อมกับการแข่งขันในระดับโลก ผ่านทางการจัดหาผู้ฝึกสอน การดูแลเรื่องวิทยาศาสตร์การกีฬาและการรักษาโรค การวางแผนการแข่งขัน การดูแลสวัสดิภาพของนักกีฬา ตลอดจน การหารายการการแข่งขันเพื่อให้นักกีฬาได้มีโอกาสฝึกซ้อมฝีมือ และยังเป็นหน่วยงานที่สนับสนุนให้เกิดการค้นคว้าและวิจัยเพื่อพัฒนาศักยภาพนักกีฬา

3) สมาคมกีฬา (Sport Organization)

สมาคมกีฬาในประเทศออสเตรเลียเป็นองค์กรเอกชนที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับกิจการกีฬาประเภทใดประเภทหนึ่ง ซึ่งส่วนใหญ่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยสมาคม (the Associations Incorporation Act 2009) โดยแบ่งออกเป็น 4 ระดับ ได้แก่ (1) National Sporting Organization (2) State Sporting Organizations (3) Regional Sporting Organizations (4) Community Sporting Clubs

3.1.4 ประเทศแคนาดา

หน่วยงานที่ทำหน้าที่ในการควบคุมและกำกับดูแลการกีฬาในประเทศแคนาดา

1) กระทรวงวัฒนธรรม (the Department of Canadian Heritage)

กระทรวงวัฒนธรรม มีวิสัยทัศน์ในการทำงานเพื่อให้ประชาชนได้สัมผัสกับความร่ำรวยทางวัฒนธรรมอันหลากหลายของประเทศ เพื่อให้เกิดความเข้าใจและชื่นชมในประวัติศาสตร์ มรดกทางวัฒนธรรม ตลอดจนชุมชนของประเทศ และมีการวางเป้าหมายเพื่อการพัฒนาทางวัฒนธรรมในอนาคตโดยการสนับสนุนให้ใช้ภาษาราชการ 2 ภาษา การสนับสนุนทางด้านศิลปะ และการกีฬา ทั้งในทางตรงและทางอ้อม โดยการกำหนดนโยบาย และแผนงานในการพัฒนาทางด้านภาษา ศิลปวัฒนธรรม และการกีฬา

2) การกีฬาแห่งแคนาดา (Sport Canada)

การกีฬาแห่งแคนาดา เป็นหน่วยงานย่อยที่อยู่ใต้แผนการทำงานด้านพลเมืองและอัตลักษณ์ของพลเมือง (the Citizenship and Canadian Identity sector) แห่งกระทรวงวัฒนธรรม โดยมีรองรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงวัฒนธรรมเป็นผู้ดูแล และมีอธิบดี (director general) การกีฬาแห่งแคนาดาเป็นผู้รับผิดชอบในการบริหารงาน โดยหน้าที่หลักของการกีฬาแห่งแคนาดาจะแบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ งานด้านกำหนดนโยบายทางการกีฬา (sport policy) และงานด้านการจัดทำกิจกรรมทางการกีฬา (sport programs) โดยการกีฬาแห่งแคนาดามีเป้าหมายหลักในการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศเท่านั้น ไม่ได้มุ่งถึงการสร้างการมีส่วนร่วมทางการกีฬาของประชาชนทั่วไป

3.5 มาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวกับสมาคมกีฬาของประเทศไทย

จากการศึกษา พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 พบว่า กฎหมายได้กำหนดให้สมาคมกีฬาจะมีขึ้นได้ก็แต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ และสมาคมกีฬาต้องมีวัตถุประสงค์ในการดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาโดยมีการจัดการแข่งขันกีฬาหรือส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขัน และอาจมีการดำเนินการอื่นที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา รวมถึงให้มีฐานะเป็นนิติบุคคล โดยให้จัดตั้งสำนักงานกลางทะเบียนสมาคมกีฬาขึ้นใน กกท. เพื่อควบคุมการจดทะเบียนเป็นสมาคมกีฬาทั่วราชอาณาจักร และทำหน้าที่เป็นสำนักงานทะเบียนสมาคมกีฬาประจำกรุงเทพมหานครส่วนในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร ให้สำนักงาน กกท. จังหวัด ทำหน้าที่เป็นสำนักงานทะเบียนสมาคมกีฬาประจำจังหวัด และให้ผู้ว่าการหรือผู้ซึ่งผู้ว่าการมอบหมายเป็นนายทะเบียนกลางสมาคมกีฬาและนายทะเบียนสมาคมกีฬาประจำกรุงเทพมหานคร และให้ผู้อำนวยการสำนักงาน กกท. จังหวัดหรือผู้ซึ่งผู้ว่าการมอบหมายเป็นนายทะเบียนสมาคมกีฬาประจำจังหวัด ตลอดจนให้คณะกรรมการประกาศ

กำหนดชนิดกีฬาที่สามารถขอจดทะเบียนจัดตั้งสมาคมกีฬาได้ตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558

อนึ่ง ระเบียบคณะกรรมการกีฬาอาชีพ ว่าด้วยการจัดตั้งสมาคมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2558 ได้กำหนดให้สมาคมกีฬาอาชีพที่ประสงค์จะจดทะเบียนการดำเนินการเกี่ยวกับกีฬาอาชีพให้ยื่นแบบการจดทะเบียนนายทะเบียนตามแบบ จจ 4 พร้อมด้วยเอกสารและหลักฐาน ดังต่อไปนี้

(1) หนังสือรับรองการจัดตั้งสมาคมกีฬาอาชีพ วัตถุประสงค์ของสมาคมกีฬาอาชีพและรายชื่อกรรมการและผู้มีอำนาจลงนามผูกพันสมาคมกีฬาอาชีพ ซึ่งออกโดยผู้มีอำนาจให้คำรับรองตามกฎหมายไม่เกินหกเดือนนับแต่วันออกหนังสือรับรองนั้น

(2) สำเนาบัตรประจำตัวประชาชนหรือเอกสารประจำตัวอย่างอื่นที่ทางราชการออกให้และสำเนาทะเบียนบ้านของผู้มีอำนาจลงนามผูกพันสมาคมกีฬาอาชีพ

(3) รูปถ่ายของผู้มีอำนาจลงนามผูกพันสมาคมกีฬาอาชีพ ขนาด 4.6 เซนติเมตร ครึ่งตัวหน้าตรง ไม่สวมหมวก จำนวนสองรูป

(4) รายชื่อและจำนวนนักกีฬาอาชีพและบุคลากรกีฬาอาชีพที่อยู่ในสังกัดหรือในความดูแลพร้อมสำเนาสัญญาจ้าง

(5) แผนที่แสดงที่ตั้งของสมาคมกีฬาอาชีพ

(6) ระเบียบหรือข้อบังคับสมาคมกีฬาอาชีพ

อย่างไรก็ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยเรื่องของสมาคมได้กำหนดให้การก่อตั้งสมาคมเพื่อกระทำการใด ๆ อันมีลักษณะต่อเนื่องร่วมกันและมีใช่เป็นการหาผลกำไรหรือรายได้มาแบ่งปันกัน ต้องมีข้อบังคับและจดทะเบียนตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ และในการจดทะเบียนนั้นจะต้องมีสมาชิกไม่น้อยกว่าสามคนร่วมกันยื่นคำขอเป็นหนังสือต่อนายทะเบียน เมื่อนายทะเบียนได้รับคำขอจดทะเบียนพร้อมทั้งข้อบังคับแล้วจะต้องพิจารณาว่าข้อบังคับและวัตถุประสงค์ของสมาคมกีฬาต้องไม่ขัดต่อกฎหมายหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนหรือไม่เป็นภัยอันตรายต่อความสงบสุขของประชาชนหรือความมั่นคงของรัฐ และเมื่อสมาคมได้จดทะเบียนแล้วก็จะมีฐานะเป็นนิติบุคคล

4. วิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินการของสมาคมกีฬาในประเทศไทย

4.1 ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการจัดตั้งสมาคมกีฬาและสมาคมกีฬาอาชีพในประเทศไทย

ปัจจุบันประเทศไทยได้มีการแยกสมาคมกีฬาและสมาคมกีฬาอาชีพออกจากกัน โดยสมาคมกีฬาจะอยู่ภายใต้การกีฬาแห่งประเทศไทย และได้รับการสนับสนุนช่วยเหลือจากกองทุนกีฬาแห่งชาติเพื่อพัฒนากีฬาสู่ความเป็นเลิศ โดยมีการจัดการแข่งขันกีฬาหรือส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันในการแข่งขันระดับชาติ และระดับนานาชาติ ในส่วนของสมาคมกีฬาอาชีพนั้น จะเป็นองค์กรที่จัดการแข่งขันกีฬาอาชีพ โดยให้สโมสรกีฬาอาชีพส่งนักกีฬาอาชีพเข้าทำการแข่งขันในประเภททีม และนักกีฬาอาชีพประเภทเดี่ยวเข้าแข่งขัน ซึ่งกีฬาอาชีพนั้นนักกีฬาอาชีพต้องเล่นกีฬาเป็นอาชีพและได้รับค่าตอบแทนจากการเล่นกีฬา

ทั้งนี้มีสมาคมกีฬาอีกจำพวกหนึ่งที่ไม่ได้รับรองและได้รับการสนับสนุน ช่วยเหลือจากการกีฬาแห่งประเทศไทยกับกองทุนกีฬาแห่งชาติ ซึ่งสมาคมกีฬาประเภทนี้อาจยังไม่ได้รับการบรรจุเข้าแข่งขันในระดับชาติหรือนานาชาติ โดยต่อไปอาจได้รับความนิยมและบรรจุเข้าแข่งขันในระดับชาติหรือนานาชาติได้ในอนาคต

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า ในปัจจุบันการจัดตั้งสมาคมกีฬาและสมาคมกีฬาอาชีพในประเทศไทยนั้น จะต้องไปจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยเรื่องของสมาคม และสมาคมกีฬานั้นจะต้องมาขออนุญาตจัดตั้งเป็นสมาคมกีฬาที่นายทะเบียนของกรมการกีฬาแห่งประเทศไทยเพื่อที่จะได้รับความช่วยเหลือ สนับสนุน และส่งเสริมจากการกีฬาแห่งประเทศไทยและกองทุนกีฬาแห่งชาติ ซึ่งสมาคมกีฬาตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 นั้น แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ สมาคมกีฬาทั่วไป สมาคมกีฬาแห่งจังหวัด และสมาคมกีฬาที่ใช้คำว่า “แห่งประเทศไทย” สำหรับสมาคมกีฬาอาชีพนั้นในการจดทะเบียนดำเนินการต่อนายทะเบียนเป็นสมาคมกีฬาอาชีพนั้น ต้องเป็นสมาคมที่ถูกต้องตามกฎหมาย ซึ่งหมายถึงการจัดตั้งเป็นสมาคมกีฬาตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 จึงจะจดทะเบียนเป็นสมาคมกีฬาอาชีพได้ ทั้งนี้สมาคมกีฬาที่จัดตั้งขึ้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์จะไม่สามารถจดทะเบียนเป็นสมาคมกีฬาอาชีพได้

อนึ่ง สำหรับการจัดตั้งสมาคมกีฬา การจดทะเบียนต่อนายทะเบียนของกรมการกีฬาแห่งประเทศไทยเพื่อขึ้นทะเบียนเป็นสมาคมกีฬา และการจดทะเบียนต่อนายทะเบียนเป็นสมาคมกีฬาอาชีพนั้น ถือได้ว่าเป็นการสร้างภาระให้กับหน่วยงาน เพราะในการจัดตั้งสมาคมกีฬาอาชีพนั้นมีขั้นตอนในการจัดตั้งที่หลายขั้นตอน โดยต้องเป็นสมาคมกีฬาที่ถูกต้องตามกฎหมายเสียก่อนจึงจะมาขอจดทะเบียนเป็นสมาคมกีฬาอาชีพได้ ซึ่งการที่จะเป็นสมาคมกีฬาตามกฎหมายได้นั้นจะต้องมีการจัดตั้งสมาคมตามกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยเรื่องของสมาคม และสมาคมนั้นต้องมีวัตถุประสงค์เพื่อการจัดการแข่งขันกีฬาพร้อมกับการส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันต่าง ๆ แล้วมาจดทะเบียนต่อนายทะเบียนของกรมการกีฬาแห่งประเทศไทยเพื่อขึ้นทะเบียนเป็นสมาคมกีฬา และใช้คำว่าสมาคมกีฬาได้อย่างถูกต้องตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 ดังนั้นจึงทำให้สมาคมที่จะจดทะเบียนเป็นสมาคมกีฬาและสมาคมกีฬาอาชีพจึงมีขั้นตอนของการดำเนินการที่หลายขั้นตอนกว่าจะเป็นสมาคมกีฬาอาชีพได้

นอกจากนี้ การกีฬาแห่งประเทศไทยไม่มีอำนาจในการกำหนดให้ทุกสมาคมที่จัดตั้งขึ้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยเรื่องของสมาคมเป็นสมาคมกีฬาที่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 และอยู่ภายใต้ของการกีฬาแห่งประเทศไทยทั้งหมด และการกีฬาแห่งประเทศไทยก็มีสิทธิ์ที่จะรับสมาคมกีฬาที่ได้รับการบรรจุเข้าแข่งขันระดับชาติหรือระดับนานาชาติเท่านั้น ที่จะต้องได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมจากการกีฬาแห่งประเทศไทยกับกองทุนกีฬาอาชีพ จึงทำให้สมาคมที่จดทะเบียนตามกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยเรื่องของสมาคม บางสมาคมที่จัดกลุ่มกันเพื่อรวมตัวกันออกกกำลังกายหรือเล่นกีฬาและพัฒนากีฬาประเภทนั้น ถึงแม้กีฬาประเภทนั้นจะไม่ได้ได้รับความนิยมภายในประเทศก็ตามไม่ได้รับการสนับสนุนและพัฒนาจากการกีฬาแห่งประเทศไทยด้วยเหตุที่ไม่

อยู่ในความดูแลของการกีฬาประเทศไทย และไม่ถือว่าเป็นสมาคมกีฬาที่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 นั้นเอง

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า หากขั้นตอนในการจัดตั้งสมาคมกีฬาและสมาคมกีฬาอาชีพในประเทศไทยมีหลายขั้นตอน ทั้งการจัดตั้งตามกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ การขออนุญาตทะเบียนตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 และจดทะเบียนเป็นสมาคมกีฬาอาชีพตามพระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 ซึ่งจะส่งผลต่อการสนับสนุน ส่งเสริม และพัฒนาสมาคมกีฬาและสมาคมกีฬาอาชีพในประเทศไทย เนื่องจากทำให้การพัฒนาสมาคมกีฬาไปสู่สมาคมกีฬาอาชีพมีหลายขั้นตอน ทำให้เกิดผลเสียต่อการส่งเสริมและพัฒนาสมาคมกีฬาและสมาคมกีฬาอาชีพในประเทศ อีกทั้งนักกีฬาที่สังกัดสมาคมกีฬาดังกล่าวได้รับการส่งเสริมและพัฒนาที่ล่าช้าอีกด้วย ดังนั้นหากยังไม่มีมาตรการแก้ไขขั้นตอนในการจัดตั้งสมาคมกีฬาและสมาคมกีฬาอาชีพจะส่งผลทำให้การพัฒนาระบบกีฬาในประเทศไทยไม่ตรงตามวัตถุประสงค์และเจตนารมณ์ของการพัฒนาระบบการกีฬาในประเทศไทยได้อย่างแท้จริง และยั่งยืนในอนาคต

4.2 ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการกำกับดูแลสมาคมกีฬาและสมาคมกีฬาอาชีพในประเทศไทย

สำหรับการกำกับดูแลสมาคมกีฬาและสมาคมกีฬาอาชีพนั้นมีวัตถุประสงค์เพื่อให้การดำเนินงานหรือการดำเนินกิจการด้านกีฬา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการบริหารงานของสมาคมกีฬาเอง การจัดการแข่งขันกีฬาของสมาคมกีฬา และการส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันในรายการต่างๆ ที่มีการแข่งขันให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์และเจตนารมณ์ของกฎหมาย ทั้งนี้ในการกำกับดูแลก็เพื่อให้สมาคมกีฬาและสมาคมกีฬาอาชีพดำเนินกิจการด้านกีฬาภายใต้ของพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 ว่าด้วยเรื่องสมาคมกีฬาสำหรับสมาคมกีฬา และพระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 ว่าด้วยเรื่องสโมสรกีฬาอาชีพและสมาคมกีฬาอาชีพสำหรับสมาคมกีฬาอาชีพ โดยทั้งหมดนี้จะอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของการกีฬาแห่งประเทศไทย

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า ในการกำกับดูแลสมาคมกีฬาและสมาคมกีฬาอาชีพในประเทศไทยนั้น สมาคมกีฬาที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 จะอยู่ในการกำกับดูแลของคณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย และสมาคมกีฬาที่ได้จดทะเบียนกับทะเบียนกีฬาอาชีพจัดตั้งเป็นสมาคมกีฬาอาชีพจะอยู่ในการกำกับดูแลของคณะกรรมการกีฬาอาชีพซึ่งอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของการกีฬาแห่งประเทศไทย และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เนื่องจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเป็นประธานคณะกรรมการทั้งสองคณะ แต่ในทางกลับกันสมาคมที่มีวัตถุประสงค์ด้านการกีฬา แต่ไม่ได้จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 หรือการกีฬาแห่งประเทศไทยยังไม่ได้รับเข้ามาอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของการกีฬาแห่งประเทศไทยนั้น ในการกำกับดูแลจะเป็นหน้าที่ของกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย

นอกจากนี้ หลักการในการกำกับดูแลสมาคมกีฬาของแต่ละหน่วยงานก็มีการกำกับดูแลสมาคมกีฬาที่แตกต่างกัน โดยสมาคมที่จัดตั้งขึ้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยเรื่องของสมาคม

การกำกับดูแลและเป็นหน้าที่ของกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ซึ่งในการกำกับดูแลนั้นจะเป็นการกำกับดูแลในเรื่องของการบริหารงานและการจัดการสมาคมให้เป็นไปตามหลักของกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยเรื่องของสมาคมเท่านั้นไม่รวมไปถึงการกำกับดูแลในเรื่องของการจัดการแข่งขันกีฬา ส่วนการกำกับดูแลสมาคมกีฬาที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 จะอยู่ภายใต้การกำกับดูแลเรื่องการบริหารงานของสมาคมกีฬา และได้รับการกำกับดูแลในเรื่องการจัดการแข่งขันตลอดจนการส่งนักกีฬาเข้าแข่งขันจากคณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทยพร้อมทั้งกองทุนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ในส่วนของสมาคมกีฬาที่จดทะเบียนเป็นกีฬาอาชีพตามพระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 จะอยู่ภายใต้การกำกับดูแลเรื่องการบริหารงานของสมาคมกีฬาอาชีพ และได้รับการกำกับดูแลในเรื่องการจัดการแข่งขันกีฬาอาชีพจากคณะกรรมการการกีฬาอาชีพพร้อมทั้งกองทุนส่งเสริมกีฬาอาชีพ ซึ่งทั้งสมาคมกีฬาและสมาคมกีฬาอาชีพก็ยังคงอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของการกีฬาแห่งประเทศไทย อีกด้วย

อนึ่ง แนวทางในการกำกับดูแลสมาคมกีฬาและสมาคมกีฬาอาชีพที่แตกต่างกันนั้น ส่งผลต่อการพัฒนาด้านกีฬาและสมาคมกีฬาในประเทศไทย เนื่องจากสมาคมที่จัดตั้งขึ้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยเรื่องของสมาคมจะถูกกำกับดูแลเฉพาะการบริหารงานของสมาคมเท่านั้นและไม่ได้รับการสนับสนุนในเรื่องของการจัดการแข่งขันหรือการพัฒนากีฬานั้นๆ ตามกฎหมายการกีฬาและอีกทั้งสมาคมกีฬาในต่างจังหวัดนอกจากกรุงเทพมหานครแล้วหลักเกณฑ์การกำกับดูแลและนั้น หากเป็นสมาคมตามกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ก็เป็นหน้าที่ของผู้ว่าราชการจังหวัด ส่วนสมาคมกีฬาที่จัดตั้งตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 หลักเกณฑ์และเจ้าหน้าที่ในการกำกับดูแลก็เป็นหน้าที่ของสมาคมกีฬาจังหวัด จะเห็นได้ว่าหลักเกณฑ์และเจ้าหน้าที่ในการกำกับดูแลสมาคมกีฬาทั้งหมดในประเทศไทยเกิดความเหลื่อมล้ำกัน เพราะหลักเกณฑ์และเจ้าหน้าที่ในการกำกับดูแลนั้นมีด้วยกันสองส่วน และวัตถุประสงค์ในการกำกับดูแลก็มีความแตกต่างกันในวัตถุประสงค์ของการกำกับดูแลและส่งเสริมสมาคมกีฬา ทำให้การกำกับดูแลไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของการพัฒนากีฬา

ดังนั้น การที่ประเทศไทยแยกการกำกับดูแลสมาคมกีฬาโดยไม่ให้หน่วยงานที่กำกับดูแลในเรื่องของกิจการด้านกีฬาทั้งหมดในประเทศไทยเป็นผู้ดูแลนั้น ทำให้หลักเกณฑ์และเจ้าหน้าที่ในการกำกับดูแลสมาคมกีฬาทั้งหมดภายในประเทศนั้น เกิดความเหลื่อมล้ำและวัตถุประสงค์ในการกำกับดูแลสมาคมกีฬาก็มีความแตกต่างกันออกไปในสาระสำคัญของการกำกับดูแลและการส่งเสริมกีฬา จึงส่งผลเสียต่อการดำเนินกิจการด้านกีฬา และการจัดการแข่งขันกีฬาของสมาคมกีฬา ตลอดจนรวมไปถึงการส่งเสริมและพัฒนาภายในประเทศ เนื่องจากบางสมาคมกีฬาไม่ได้รับการกำกับดูแลและการสนับสนุนจากกองทุนกีฬาเพื่อพัฒนาสมาคมกีฬาของตัวเอง ทำให้ในประเทศไทยมีการพัฒนาระบบและโครงสร้างของสมาคมกีฬาที่ไม่ตรงตามเจตนารมณ์และวัตถุประสงค์ของการส่งเสริมกีฬาได้อย่างแท้จริง

4.3 ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมกีฬาอาชีพในประเทศไทย

สำหรับการส่งเสริมกีฬาอาชีพในประเทศไทยมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะนอกจากนักกีฬาจะเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพ หรือการเล่นกีฬาเพื่อความเป็นเลิศแล้ว ยังมีการส่งเสริมให้นักกีฬาเล่นกีฬาเป็นอาชีพ

และเป็นการสร้างอาชีพให้กับนักกีฬาอีกด้วย เนื่องจากนักกีฬาอาชีพในปัจจุบันจะได้รับค่าตอบแทนจากการเล่นกีฬาเป็นอาชีพ ซึ่งแตกต่างจากการเล่นกีฬาเพื่อความเป็นเลิศซึ่งรายได้จะได้จากเงินรางวัลในการแข่งขันและเงินอัดฉีดจากสมาคมเท่านั้น ดังนั้นรัฐบาล กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา รวมไปถึงการกีฬาแห่งประเทศไทยจึงได้มีการส่งเสริมและพัฒนากีฬาในประเทศไทยให้เป็นกีฬาอาชีพ ซึ่งปัจจุบันก็ได้มีพระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 ที่เป็นกฎหมายในการกำหนดชนิดกีฬาอาชีพ และกำหนดหลักเกณฑ์ในการบริหารงานของสมาคมภายใต้พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 และการจัดแจงของนักกีฬาอาชีพ บุคลากรทางกีฬาอาชีพ และสมาคมหรือสโมสรกีฬาอาชีพ อีกด้วย

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า ประเทศไทยมิได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ในการจัดตั้งสมาคมกีฬาอาชีพเป็นการเฉพาะ โดยการจะจัดแจงเป็นสมาคมกีฬาอาชีพได้นั้น ต้องเป็นสมาคมที่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 เสียก่อน ซึ่งในกระบวนการจดทะเบียนของสมาคมเพื่อเป็นสมาคมกีฬาที่ถูกต้องนั้นเป็นดุลยพินิจของคณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทยที่จะรับสมาคมกีฬาไหนและไม่รับสมาคมกีฬาไหนไว้ดูแล โดยทั้งนี้คณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทยก็พิจารณารับเฉพาะกีฬาที่ได้รับความนิยมหรือกีฬาที่บรรจุไว้ในการแข่งขันในระดับชาติและระดับนานาชาติเท่านั้น ส่งผลทำให้สมาคมหรือสมาคมกีฬาบางประเภทนั้นไม่ได้รับการพิจารณาให้เป็นสมาคมกีฬาหรือสมาคมกีฬาอาชีพได้ ทั้งที่สมาคมหรือสมาคมกีฬาดังกล่าวมีจุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งสมาคมกีฬาเพื่อส่งเสริมและพัฒนาให้นักกีฬา ตลอดจนการจัดการแข่งขันกีฬานั้น ไปสู่ความเป็นเลิศและเพื่อเป็นอาชีพ ต่อไป

นอกจากนี้ ในกรณีที่ชมรมหรือสมาคมกีฬาที่จัดตั้งขึ้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยเรื่องของสมาคมที่ไม่ได้จดทะเบียนตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 และไม่ได้รับรองให้เป็นสมาคมกีฬาโดยคณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย ไม่สามารถที่จะจัดแจงเป็นสมาคมกีฬาอาชีพได้เลย เนื่องจากสมาคมกีฬาที่จะจัดแจงต่อนายทะเบียนกีฬาอาชีพเพื่อเป็นสมาคมกีฬาอาชีพนั้นจะต้องได้รับการจดทะเบียนเป็นสมาคมที่ถูกต้องตามกฎหมาย ซึ่งนั่นก็หมายความว่าต้องเป็นสมาคมกีฬาที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 เท่านั้น ฉะนั้นจึงเห็นได้ว่าสมาคมกีฬาที่จัดตั้งขึ้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยเรื่องของสมาคม ถ้าไม่ได้จดทะเบียนให้เป็นสมาคมกีฬาที่ถูกต้องตามกฎหมายก็ไม่มีสิทธิที่จะจัดแจงเป็นสมาคมกีฬาอาชีพ เพราะไม่มีหลักเกณฑ์ทางกฎหมายที่ให้อำนาจสมาคมกีฬาประเภทดังกล่าวไปจัดแจงเป็นสมาคมกีฬาอาชีพได้เลย

อนึ่ง การไม่มีหลักเกณฑ์ทางกฎหมายที่ให้อำนาจสมาคมกีฬาที่จัดตั้งขึ้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยเรื่องของสมาคม สามารถจัดแจงเป็นสมาคมกีฬาอาชีพหรือสมาคมกีฬาที่ถูกต้องตามกฎหมาย คือ ตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 นั้น เพราะการรับเป็นสมาคมกีฬาที่ถูกต้องตามกฎหมายเป็นดุลยพินิจของคณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทยในการพิจารณารับสมาคมกีฬาต่าง ๆ เข้ามาอยู่ในความดูแลของการกีฬาแห่งประเทศไทย ส่งผลให้สมาคมกีฬาเหล่านี้ไม่ได้รับการส่งเสริมจากการกีฬาแห่งประเทศไทย รวมไปถึงได้รับการสนับสนุน และส่งเสริมสมาคมกีฬาจากกองทุนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติและกองทุนส่งเสริมกีฬาอาชีพ ดังนั้นการไม่มีหลักเกณฑ์

ในทางกฎหมายที่จะให้จัดแจ้งเป็นสมาคมกีฬาอาชีพหรือสมาคมกีฬา ทำให้การพัฒนาสมาคมกีฬามีการพัฒนาเป็นสมาคมกีฬาอาชีพในประเทศไทยน้อยมาก และทำให้ไม่เกิดการพัฒนาด้านกีฬาอาชีพในประเทศไทยน้อยมากเช่นเดียวกัน

ดังนั้น การที่ประเทศไทยไม่มีการกำหนดหลักเกณฑ์ทางกฎหมายในการจัดตั้งสมาคมกีฬาอาชีพที่แน่นอนชัดเจนในการที่จะให้สมาคมกีฬายื่นจดแจ้งต่อนายทะเบียนกีฬาอาชีพเพื่อเป็นสมาคมกีฬาอาชีพนั้น ส่งผลทำให้การพัฒนากีฬาอาชีพในประเทศไทยมีจำนวนน้อย เนื่องจากส่วนมากที่คณะกรรมการกีฬาอาชีพให้จัดแจ้งเป็นสมาคมกีฬาอาชีพนั้นก็มิเฉพาะกีฬาอดนียม ซึ่งปัจจุบันกีฬาในประเทศไทยได้รับความนิยมมากมายหลายชนิด และผู้ประกอบการก็สนับสนุนบุคลากรในการเล่นกีฬา ไม่ว่าจะเป็นการออกกำลังกาย เล่นเพื่อความเป็นเลิศ หรือเพื่ออาชีพ ทั้งนี้หากประเทศไทยยังไม่มีกำหนดหลักเกณฑ์ในการจัดแจ้งสมาคมกีฬาอาชีพให้มีความชัดเจน จะทำให้การพัฒนากีฬาอาชีพในประเทศไทยเกิดความล่าช้าและมีสมาคมกีฬาอาชีพที่จะพัฒนากีฬาอาชีพจำนวนน้อย ทั้งนี้ยังส่งผลกระทบต่อพัฒนาระบบของกีฬาในประเทศไทยอีกด้วย ตลอดจนไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเจตนารมณ์ในการส่งเสริมและพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ และเพื่ออาชีพ นั้นเอง

5. ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยเห็นควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 ในหมวด 6 เรื่องสมาคมกีฬา ในเรื่องดังนี้

ข้อ 1. ในส่วนที่ 1 เรื่องการจัดตั้งสมาคม เห็นควรให้มีการกำหนดให้สมาคมที่มีวัตถุประสงค์ในการดำเนินกิจกรรม และส่งเสริมกีฬา ให้อำนาจของผู้ว่าการการกีฬาแห่งประเทศไทย และคณะกรรมการการกีฬาแห่งชาติ กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขของการจัดตั้งสมาคมกีฬาโดยตรงกับการกีฬาแห่งประเทศไทย

ข้อ 2. ในส่วนที่ 4 เรื่องการกำกับดูแลสมาคมกีฬา เห็นควรให้มีการกำหนดให้การกีฬาแห่งประเทศไทยแต่เพียงผู้เดียวในการมีอำนาจกำกับดูแลสมาคมกีฬาและสมาคมกีฬาอาชีพ โดยมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- (1) ออกกฎ ระเบียบ หรือข้อบังคับเกี่ยวกับสมาคมกีฬาในประเทศไทย
- (2) ให้การสนับสนุนกฎและข้อบังคับของการแข่งขันและลงโทษผู้ฝ่าฝืนกฎ
- (3) ให้การสนับสนุนด้านกีฬา การพัฒนานักกีฬา และการจัดให้มีการแข่งขันกีฬา ของสมาคมกีฬา รวมถึงการให้การสนับสนุนสมาคมกีฬาและสโมสรกีฬาท้องถิ่น ตลอดจนดูแลที่มระดับชาติ และโปรแกรมการฝึกสอนกีฬา
- (4) กำหนดทิศทางและโครงสร้างของการดำเนินการของสมาคมกีฬา
- (5) พัฒนาคุณภาพและเพิ่มปริมาณ โค้ช อาสาสมัคร และเจ้าหน้าที่
- (6) จัดการและให้ข้อมูลเกี่ยวกับโอกาสการแข่งขันในทุกๆระดับ ระดับนานาชาติ เช่นระดับโลก หรือระดับทวีป ระดับภายในประเทศ

- (7) ให้ความช่วยเหลือในการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกแก่สมาคมกีฬา
- (8) ให้ข้อมูลและคำแนะนำเกี่ยวกับกองทุนกีฬา
- (9) กำหนดวัตถุประสงค์และการดำเนินการที่ชัดเจนสำหรับสมาคมและนักกีฬาเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือในการพัฒนากีฬาประเภทนั้น ๆ
- (10) ให้การสนับสนุนและการรับรองสมาคมกีฬาทุกชนิด
- อนึ่ง ผู้วิจัยเห็นควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 ในหมวด 2 เรื่องสโมสรกีฬาอาชีพและสมาคมกีฬาอาชีพ ดังนี้
- ให้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขของการจัดแจ้งการดำเนินการเพื่อเป็นสโมสรกีฬาอาชีพและสมาคมกีฬาอาชีพ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกีฬาอาชีพกำหนด

บรรณานุกรม

- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2557). โครงการศึกษาร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. พร้อมทั้งยกร่างกฎหมายลำดับรอง. รายงานฉบับสมบูรณ์. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสถาบันวิจัยทางกฎหมาย.
- ชาญชัย แสวงศักดิ์. คำอธิบายกฎหมายปกครอง. พิมพ์ครั้งที่ 16. กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2553.
- ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์. กฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง. กรุงเทพมหานคร: จีระรัชการพิมพ์, 2540.
- นภดล เภรีฤกษ์. การศึกษาวิเคราะห์ความเหมาะสมในการบังคับใช้กฎหมายในประเทศไทย เปรียบเทียบกฎหมายออสเตรเลียและสหรัฐอเมริกา. นนทบุรี: สถาบันพระปกเกล้า, 2552.
- ประยูร กาญจนดุล. คำอธิบายกฎหมายปกครอง. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.
- โกคิน พลกุล. หลักกฎหมายมหาชนเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร: นิติธรรม, 2544.
- เอกบุญ วงศ์สวัสดิ์กุล. “ภารกิจและ การดำเนิน ภารกิจของฝ่ายปกครอง”, เอกสารประกอบการสอน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.